

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

PRINCIPI D' ANY.—FANTASIA.

De aquelles fes'es a cargass
de aquells vins y comestibles,

surten uns Monstros terribles
y ab unas quas molt llargas.

ANY NOU, ARBITRARIETAT VELLA.

quan lo desitj de parlar estimula als oradors y 'l gust de escoltar se desperta en tots los comensals.

Los republicans progressistas, ó al menos una fracció d' ells, van reunir-se dimars, en número de uns 300 en lo Gran Hotel Internacional, al objecte de celebrar ab la entrada d' any nou, la festa del seu jefe, lo desterrat de Paris, D. Manuel Ruiz Zorrilla.

Mentres van limitar-se a menjar, no van tenir lo més petit contratemps. Lo representant de l' autoritat s' ho mirava y callava. Empleat públich del govern fusonista, sembla que li havia de doldre que un partit de oposició consumís comestibles, en un temps en que 'l govern pensa embargar tot lo que 's menja pèl seu consum particular.

Pero arribà l' hora dels brindis, y ab ells arribà pèl representant de l' autoritat, l' hora d' esbravar-se.

Lo delegat del governador civil del ministeri fusonista democràtic de 'n Sagasta, prohibí de la manera més absoluta que 's pronunciés una sola paraula, després del àpat.

—Tenim permis del governador—deyan los comensals.

—Per menjar si—replicava 'l Sr. Tusser ó 'l Sr. Tus-

sut—pero no per brindar.

—Pero, home, escolti lo que diguem: si 'ns sortim del terren legal, disòlguins, encàusins, castiguins...

—Es inútil: tinch rebudas ordres, y he de complir-les.

Aixó de rebre ordres y complir-les m' ha fet sempre molta gracia.

Ara figurin-se que un dia 'l governador civil de la provincia—'l Sr. Antunez ó qualsevol altre, es una suposició—'s torna boig de repent, crida 'l Sr. Tusser y li diu:

—D. Gustavo, aquí té una ametralladora, prènguila, carrégua fins a la boca y dirigeixis ab ella al Gran Hotel Internacional. Allà en un dels menjadors trobarà reunits als progressistas democràtics del Sr. Sol y Ortega. Donchs bé, desde 'l llindar de la porta del local, apunta l' ametralladora a las filas dels comensals, y sense avisarlos y cuidant de que no se 'n adonin, fa loch y cayga qui cayga.

Digui, Sr. Tusser, ¿si 'l governador de la provincia, lo seu superior geràrquich, li manava una barbaritat per l' istil, tindria vosté 'l valor de executar-la?

Cregui que m' agradaria saberho, hasta per escolre 'l bulto sempre que 'l vejés venir pèl carrer en direcció mèva. Déu nos guard' de un home manal, que al embestir per executar las ordres del seu superior acluca 'ls ulls.

Vosté dirà que no es lo mateix aixó de l' ametralladora ó anar a cobir lo dret de reunir-se y fer us de la paraula, dret reconegut per la Constitució, confirmat per la lley de reunions publicas y autorisat hasta per la costum.

Si, Sr. Tusser, y li dich a vosté perque se serveixi repetirho al Sr. Antunez; es lo mateix, a lo menos moralment considerada la cosa: es una transgressió de la lley, es un abús de autoritat, y hasta que no fos nn alí y una transgressió, seria una gran desafinació dintre de

s ja costum antigua celebrar certs aconteixements politichs alrederor de la taula, menjant y bevent los que professan las mateixas ideas, en amigable companyia.

Sembla que 'l pà y 'l vi aproxim-man las distancias y referman los lassos de la fraternitat.

Y no obstant, en los banquetes politichs los menjars y las begudas

son lo de menos. La causa y la significació de tot banquet han de buscarse en los discursos y brindis de sobre traula, quan lo xampany bull dintre de las copas,

la política expansiva y tolerant que correspon al actual govern.

Escollit, si 'ls governadors de D. Práxedes obran de semblant manera i vol ferme 'l favor de dir de quina manera procediran, los governadors de 'n Cánovas, quan per ells arribi l' hora de masegarho tot?

Dira tal vegada 'l Sr. Antúnez, que 'l partit democràtic progressista ab las sévas ideas de revolució permanent no pot equipararse als demés que sostenen tendències més atenes als procediments legals.

Error funest, Sr. Antúnez, funestíssim error. Prescindim de si 'l Sr. Sol y Ortega es capàs o no es capàs de fer un dia una revolució, de convertir en una gran barricada l' arch famós de la Plassa de Catalunya, y hasta de arrastrar a defensarla ab lo trabuch a la mà, al seu gran amic y jete—dintre del municipi—l' excelentíssim é Ilm. Sr. Marqués de Olérdola... Prescindim de tot això, que no es la defensa de las personas, sinó la de la llei atropellada la que mou avuy la nostra ploma... Suposém que 'l Sr. Sol y Ortega es un gran revolucionari, un element terrible, horripilant, un cap de moti dels més tremendos, algo com lo qu' era en Becerra, avants de la caygada dels Borbons...

En aquest cas qu' es lo que li convé més a un govern liberal? Tolerarli l' exercici pacífic de la llei o privarli fins dels medis legals més rudimentaris?

Permétrelhi l' exercici de la llei, sense la menor molestia, val tan com dirli:—A què ve, Sr. Sol y Ortega, a quin li respon aquesta propaganda revolucionaria? Que per ventura no menja tranquilament dintre y fora del municipi? Que per ventura no parla, sempre que té ganas de parlar? Que per ventura no usa de tots los drets, ab tota la amplitud imaginable? Y donchs, de què 's queixa, per què 's alarma, què més desitja?

En cambi, privantlo del exercici dels medis legals se li diu:—Si vols brindar després de un banquet, subleval y triuñta.

Ja veu, Sr. Antúnez, com si en Sagasta s' entera de la seva conducta, no podrà menys d' enviarli una bona fregada d' orelles, dihentli:

—Lo que ha fet vosté es una solemne tonteria, que sense curar de res, en últim resultat dona armas als conservadors.

P. K.

EN li van reunir-se los jefes dels cossos de la guarnició de Madrid en fraternal banquet per demostrar qu' entre las distintas armas reyna l' armonia y l' companyerisme.

Aquestas cosas se demostren aixís: menjant.

Als postres no va haverhi discursos: un viva al rey, un viva a la reyna, un viva al exercit, y res més.

Y un viva a la patria, per què no van donarlo?

Mirin que per trobarse a taula y olvidar la patria 's necessita olvidarse hasta de lo que 's menja.

Parla 'l corresponsal del Brusi de las audiencias publicas que 's donan a Madrid per recullir las observacions que tingan a be ferse sobre 'l sufragi universal, y exclama:

—¡Tiempo más perdido!

Los conservadors se figuran qu' en Sagasta, 'l sufragi universal 'ns lo fa ensumar, pero que no 'ns 'l darà ni ara ni may.

Pitjor per ell, si 'ls conservadors tenen rahò!

Lo sufragi universal es l' unich enterra-morts que pot donarlos honrada sepultura.

Lo comerç està alarmat y ab rahò, ab motiu de la nova llei del timbre.

Son tals las trabas que imposa, que l' exercici del comerç vindrà a ser una cosa poch menos que impossible. Preparem-nos a precenciar protestas.

Y todas serán inútiles, que 'l govern, per no sentir-las, s' enganxará un sello de deu cèntims a cada orella.

En Martos està tan enfadat ab lo periódich *La Monarquía*, que ha pres lo determini de portarla als tribunals.

A quin temps hem arribat! *La Monarquía* encasada!

No es la primera vegada que D. Cristino fa lo mateix. Va ferho a l' any 68, va tornarhi al any 73, y todas dugas vegadas va guanyar lo plet.

A Alemania s' están construint en gran escala fusells de tiro ràpid, superiors, segons diuen, als francesos, inclús lo fusell Lebel.

Abont anirem a parar, seguint aquest sistema?

Cada dia s' inventan nous elements de destrucció, y a tal punt hem arribat, que 'l poble més civilizat es lo poble que mata més depressa.

Quin dia viuran los pòbles felissos y tranquils dintre de una gran federació republicana?

En Canalejas, protegit per en Martos, una vegada ha vist que podia anar sense caminadors, s' ha desentés de la seva tutela.

Lo mateix ha fet lo general Chinchilla respecte a n' en López Domínguez, que fins ara 'l protegia y amparava.

Y ara D. Cristino y D. Joseph están que trinan y hasta pican de peus y fan rarezas.

Desenganyarse: en aquest mon los xichs se fan grans, y 'ls grans se tornan criatures.

El Resumen es un periódich molt aixirit.

Fins ara ha defensat las solucions de la esquerra, pero convensut al últim de qu' en la ciutat de la monarquia no hi cab més que un carrer de casas, los números pars de 'n Cánovas y 'ls imparcs de 'n Sagasta, ha resolt buscar terren en lo camp de la Republica, qu' es més gran y més extens, ja que ve a ser, com si diguessem, l' Ensenze de las Institucions.

Ben vingut siga entre nosaltres, l' il·lustrat periódich, que ab la seva evolució senyala l' unich camí que poden seguir los verdaders amants de la llibertat, sense mistificacions ni corruptelas!

Consequències de las rifas:

A un vehi de la Cenia que van tocarli 5.000 duros de la rila de la Exposició, va sortirli un fill que anaya a demanarli diners, y trobant al seu pare parlant ab un altre fill y la nora, las va empendre a ganivelades contra 'l seu germà y la seva cunyada.

Item mes: A Zaragoza, van locar vuit mil duros a un treballador del carril, y lo primer que va fer sigué tirar la brusa y la gorra en l' ayre. E insolentarse contra 'ls seus superiors, adoptant una actitud amenassadora. Los demés companys de treball van contenirli, y de la rabia va morir.

Decididament, las rifas omentan de una manera extraordinaria la moralitat pública.

Per xò, sens duple, 'l govern se mostra sempre tan energic en la persecució del joch.

L' any 1888 s' ha despedit de una manera digna.

Després del robo misteriós de la Caixa de Diposits, han ocorregut los següents jochs de mans:

De la depositaria de Hisenda de Albacete han desaparegut 30.000 duros.

Y de la sucursal del Banc d' Espanya de Zaragoza, 60.000.

Y després no creuran ab la resurrecció dels morts.

Los diners de Albacete y de Zaragoza estavan tancats dintre de la caixa... y a pesar de tot han volat.

Que passa entre 'ls carcundas?

L' altre dia *El Diario de Cataluña* publicava un anunci cridant a una reunió a tots los inglesos del *Correo catalán*.

Y 'ls del *Diario de Cataluña*, al resar cada dia lo *Pare Noste*, diran: Perdoneu las nostras culpas, com nosaltres perdonem al postres deutors.

Però 'ls neos son aixís: lo *Pare Noste* 'l dihen d' esma: y en quant als deutes no 'ls perdonan, ni 'ls olvidan.

A no ser que això de la reunió dels acreedors ho hajan fet ab una mira filantrópica.

Com que ara als homes que tenen deutes, los nombran marquesos, los nomenclals tan vegada treballan perque 'l rey de las húngaras concedeixi un titul nobiliari al director del *Correo catalán*.

En tal cas podria nomenarlo Baró de la Pomada.

D. Joan Mañé 's permet dir en la seva última dominical, que als republicans nos té mes compte que governin los fusionistas que no 'ls conservadors, perque 'ls fusionistas son més docils en facilitar-nos la escala, 'l rossinyol y 'l punyal, per cometre las ilegalitats que tenim premeditadas.

Consigli al Sr. Mañé que aquestas eynas tan honrosas, ni 'ls fusionistas las facilitan, ni 'ls republicans las usen.

Si hagues dit que 'ls conservadors las guardan, facilitantlas als carlins quan arriba l' hora d' espanyar la porta de la Republica, hauria dit una gran veritat, lo mal humorat director del *Diari de Barcelona*.

CARTAS DE FORA.—Lo dia de Sant Esteve va donarse a la Parroquia del Carme de Valls, una vetllada religiosa, literaria, musical y carlista. Y lo més onich es que 's feya pagar entrada, com si 's tractés de un teatro. Entrada: una pesseta.

Una pesseta per sentir animaladas, es una mica car. No obstant la concurrencia va divertirse de allò més. Un orador de la classe de paisans va pronunciar un discurs, sostenint la tèsis de que la societat actual està corrompuda, decayuda y perduda, ab cada cop de puny sobre la taula (se 'n havia tret lo calaix perque ressonessin més), que ab una mica més l' estabellia. Un altre orador de la classe

eclesiástica va cantar las excelencias del carlisme, després de lo qual va llegirse una composició poética sobre 'l No. Era allò que hasta 'ls simts dels a'tars s' hi partien arriure.

Com no hi havia saló de descens ni café, cosa que hauria pogut salvarse facilmente, aprofitant pel cas algunas de las capellas de la primera a la segona part de la vetllada, 'ls concurrents havian de sortir a la plassa, a qual efecto a la porta se 'ls provehia de salidas, com si la iglesia del Carme fos un teatro.

Y un cop al carrer, succehia lo mateix qu' en tots los espectacles publichs:

—Senyor, ¿que se la ven?... ¿Quán ne vol?

—Lo que m' ha costat digué un feligrés—una pesseta.

—Fugi d' aquí... Per una pesseta vaig dos cops al teatro, ahont m' ho ensenyan tot, hasta las pantorrillas.

¡Lástima que no hi haguesen alinat, fent la vetllada a més de literaria y musical! ballable, en qual cas un mossén que viu en una de las Cases vehinias a la iglesia, hauria pogut fer gala de las sévas disposicions pel género flamench que ab gran éxit cultiva!

De todas maneras, los vehins de Valls no poden menes d' estar molt satisfets, al veure 'l nou giro teatral que 's dona a las iglesias de aquella ciutat. No tot ha de ser morir de fústich, remugant lo rosari.

AVUY A LA NIT.

INDRÁN los Reys.

De fixo que a horas d' ara en Rius y Tauler ja deu estar dihent:

—Quina llástima que 'ls reys que arribaran avuy no siguin com los demés que han vingut! Podria obsequiarlos ab uns quants banquetes organisaria una recepció y probablement pescaria algunas créus més: Quina llástima!

Verdaderament, es sensible que 'l flamant marquès d' Olérdola no pugui lluhir las sévas patillas davant del tres Reys d' Orient; pero al menos té la esperansa de que si posa la sabata al balcó, hentrà alguna cosa que li fassi falta: verbi-gracia un *Trocat de Administración formal* y un *Método per no fer papers ridiculs*.

Las mollas simpáticas que tenen los tres Reys provenen exclusivament de la seva afició a omplir sabatas.

Si no donguessin res, ningú 'n faria cabal: al contrari, potsé encara 'ls destronarian.

Però 'ls d' Orient son de bona mena. Qui més qui menes, tothom arreplega alguna cosa.

Per xò n' hi ha tants que 's reflian d' ells.

—Ay!—pensa la senyoreta de dinou anys qu' encare no ha trobat parella—Vevám si 'ls Reys aquest any me portaran un home de bonas prendas!

—O de malas prendas—avadeix la mamà—si va mal arripat, ja 'l vestirem nosaltres. La qüestió es que 's presenti un home ab nas a la cara... y tot lo corresponent.

Lo nen de pocas pretensions se contenta ab un caballet. La senyora de certa classe, no vol un caballet, sinó un caball ab lo seu coixe de tamanyo natural.

Per demanar-ningu 's pert: lo que hi ha que 'ls Reys fan tan cas de las demandas del públic, com l' arcalle de las queixas dels seus acreedors. Los uns demanan lo que necessitan y 'ls altres donan lo que volen. O no donan sino bonas paraulas, qu' es lo més usual.

Parlant del origen d' aquestos Reys, un que sab de què se las heu s' explicava d' aquest modo:

—N' hi ha que diuen que representan una tradició bíblica. Y no es veritat.

—Ah! ¿no?

—No senyor: aquestos Reys son invenció d' algun monarquich, per fer veure que 'ls reys encare donan alguna cosa.

De todas maneras, jo prefereixó aquestos Reys a tots los demés.

Aquestos Reys, poch o molt, donan algo.

No ocasionan molestias.

Y se 'n van aviat.

¡Això, això es lo que m' engresca! ¿Que 's pensan qu' es poch bonich un rey que se 'n va?

Jo ho he vist dugas vegadas y encare m' dura la salivera. Aquest any corran molt mals vents respecte a la generositat que 'ls Reys demostraran a Barcelona.

Alguns suposan que ni vindran, fundantse en que durant lo transcurs del any n' han vingut massa del gremi.

Altres temen que en lloch dels regals espléndits que han portat altres anys, aquest no duran res més que coronas de marques, condecoracions y tonterias d' aquestas, creyentse que aquí es moda.

Però vostés no s' escoltin als uns ni als altres: això son veus subversivas.

Los Reys vindran com de costum y 'ns portaran lo que solen portar.

Lo mal es que aixís com donan, no agafin també la costum de pendre.

Un casat de poch ho deya:

—¡Tan de bó que fos aixís! Jo 'ls donaria desseguida la sogra.

¡Ay! ¿No 'ls ne donariam pocas de cosas en aquest cas! Los donariam tot l' Ajuntament.

Tot lo ministeri.

Y hasta... hasta...

Deixémho corre: ab los Reys no s' hi poden fer bromas.

FANTASTICH.

ANY NOU.

(CARTA TRANSCENDENTAL, A UN AMIC.)

Tan si 't cou com si no 't cou, ja ho veus, ja hi tornem a ser: hem acabat l' any derrer

y havem entrat en l' any nou.
L' eternitat may s' encalla
al s' adorm un sol instant,
y en tan que l' temps va passant,
ja ho sabs, la Joana balla.

La Joana vol di' l' món
que tomba, rodola, gira,
riu, plora, canta y suspira,
sense parar ni un segon.

L' home en la tortuosa linea
que la sòrt li fa seguit,
no es res més, al cap y al fi,
que un catífol d' una sinia.

Ara es a baix, ara a dalt,
ara per tota importancia,
si avuy neda en l' abundancia,
l' endemà no té ni un ral.

Per xò 'ls que saben de viure
y tenen lo clafell net,
miran lo món fan l'ullet
y tot s' ho prenen per riure.

Què hem fet durant l' any passat?
Què hem fet? (Bè prou que ho sabem)
Casi l' mateix que farém
en l' any que ara hem comensat.

Mirar las xicotas macas,
traballar poch, menjar beure,
fumar molt, passejar, jeure,
enrahonar per las butxacas.

Pendre l' que 'ns donguin de balde,
comprà l' que necessitem,
quedà a deure l' que comprém,
burlarnos del nostre arcalde.

Dir forsà mal del govern,
llegir tot lo que s' escriu,
aguantar calò al istiu
y sufrir fret al hivern.

¡Ay del ànima afligida
que no sab seguir la farsa,
y comensa a preocuparse
y s' pren en serio la vida!

Lo món està atrotinat,
no se 'n troba un pam de net,
no hi ha res que vagi dret;
tot està corcat ¡corcat!

Surt, y aquí veus un cotxer
que atropella una criatura;
allí un melje que no t' cura,
y t' cobra ab tot lo salero.

Allà miras un tros d' ase
ab banda de regidor;
més e llà veus un senyor
que no té un céntim y 's casa.

Veus filadors que no filan,
veus cantadors que no cantan,
homes valents que s' espantan,
vigilants que no vigilan.

Richs que viuen ab miseria,
pobres que viuen com richs,
senyores ab molts amichs...
vaja, noy, una tragedia!

Ara vés, fesme l' favor
d' olvidà aquests fets innobles,
y contempla 'ls altres pobles...
¿No es vritat que fan horror?

Italia està com aquí;
hasta té l' honra empenyada!
Fransa viu mitj trastocada
per Boulangé... ¿no s' e qui?

A Alemania las personas
menjan pólvora a tot pasto;
a Inglaterra hi corra un trasto
que s' entrelé estripant donas.

Al Egipte s' aniquilan,
a Turquia s' apunyejan,
a Roma ploran y pregan,
y a Rússia 'ls trens descarrilan.

Vés qué t' sembla, ¿No es vritat
que un món qu' es d' aquesta mena
casi hè no val la pena
de mirarlo ab serietat?

Créme, aprofita bè l' temps,
balla sempre al só que s' toca,
y rinte ab tota la boca
d' aquesta colla d' extrems.

Bosa bons olors pèl nas,
atipat hè l' interior,
y cubreixle l' exterior
y estaràs sempre bo y gras.

Si ho fas així, ja 'n tens prou:
ara no t' desitja més
que llibertat y diners
durant l' any vuytanta nou.

C. GUMA.

CREUS Y CALVARIS.

NUNCIAN de Madrid la próxima vin-
guda de un gran ciclón de creus,
que descarregarà sobre Barcelona.
N' hi haurà de totes mides, de totes
formas, de tots tamanyos y per tots
los gustos.

Se parla de un descarregament
repentí de siscentas a mil de una
vegada.

Tantas creus y que no 'n vinga
una de grossa, negra y fúnebre, per
colocar sobre las arcas municipals,

ab lo següent epitafi:
«Aquí jauben ab lo crèdit del municipi, las esperansas
dela inglesos!»

Qui fins ara ha tret la rifa es lo Sr. Masvidal.
Quan menos s' ho esperava li ha vingut de Portugal la
creu de Cristo.

—Recristol! va exclamar al rebre-la—y qu' aniré macel
Y encara no es aquesta la millor que se li espera.
Noticias auténticas y fidedignas permiten asegurar que
de un día al altre rebra la gran placa de l' ordre de la
Gran Trompa del Elefant blanc de Siam.

Al Sr. Fontrodona li haurian concedit la jarretiera in-
glesa; pero no han trobat lliga-cama per la seva pantorri-
lla, y l' gobiern inglés ha acordat nombrarlo Gran Comen-
dador de la ordre del Arrós de la India.

Al Sr. Casas lo farán jefe honorari dels mama-lucos de
Turquia; al Sr. Despax caballer de la Mitja-cana de la isla
de Madagascar ó de Madapolán; al Sr. Lloret, sangrador
honorari de las odaliscas del bey de Tunez; al Sr. Soler y
Catalá lo nombrarán administrador del Mar-Mort, y al
Sr. Banyolas, caballero salta-pedrisos del Banch de Terra-
nova.

No hi haurà regidor que no quedi ab la seva deguda re-
compensa.

Lo que més m' ha conmogut, y ab mi a tot Barcelona,
es lo Real Decret concedit a D. Francisco de Paula, l'
marqués de Olerdola.

Diu textualment l' indicat decret: «que ab aquest titol s'
ha volgut honrar al representant genuí dels patriòtics es-
forsos y de las altas virtuts del poble catalá.»

De manera que hèn garbellada la cosa, D. Francisco es
marqués de Olerdola, no com a Francisco, ni com a Paula,
ni com a Rius, ni com a Taulet, ho es, en representació
nostra, en representació del poble catalá, y principalment
del po le barcelonés.

Així, donchs, y per la part que 'm toca, demano al fla-
mant marqués de Olerdola, que s' colouqui sobre 'l pit un
cartell que diga:

«SIENDO ESTE TITULO DE MARQUÉS PROPIEDAD DE TODOS LOS
BARCELONESES, A ELLOS SOLOS INCUMBE SU CONSERVACIÓN Y VI-
GILANCIA.»

P. DEL O.

ASTA al Sr. Pau—no confondre l'
ab en Pau Calvell—parlo del se-
nyor Pau, l' home de palla del
Hotel Internacional l' han nom-
brat Comendador de Isabel la Ca-
tólica.

Ja me l' veig tot enfarinat ro-
dant per aquells inmensos corre-
dors, com una ànima en pena, ó
tant per aquells inmensos corre-
dors, com una ànima en pena, ó
buscant l' aposento de
un senyor ab grans patillas, qu' es lo D. Juan Tenorio
del dia, per veure si després de haver sigut home de
palla del Gran Hotel, vol permétreli ser home de fusta
dels enfargats.

Que l' ànima de D.ª Inés Nasvidal li siga propicia,
que bè pot dirse que t' set mil... rahons per sernhi.

L' arch cascada de la Plassa de Catalunya ha comensat
a donar probas de desprendiment. L' altre dia 'n va
caure un tros, aixafant tres ó quatre pollastres.

Es un arch que compren y s' anticipa als gustos dels
seus padrins.

Mata als pollastres perque ells los fassan ab arrós.

Una idea.

¿No podria taparse ab una gran tela la boca del citat
arch, y pintarse sobre la tela, l' retrato del gran mar-
qués?

De aquesta manera l' arch
passaria a ser gran march
de un retrato colosal,
y aixís seria l' retrato,
(solemne y ple de boato)
de tamanyo natural.

Lo dia dels Ignocents, passant per la Porta-ferrissa se
sentia una gran pudó.

—¿Qu' es això? preguntavan alguns vehins ab ex-
tranysa.

Y miravan amunt y avall, sense acertar a veure cap
carro de aquells que s' emplean pèl transport de certas
materias... aromáticas.

Tot inútil: no s' veyia res y la pudó a cada punt més
força y més irresistible.

Després va saberse tot.

Era que la Juventut católica estava celebrant un cer-
tamen muziganguesch, ab la venia de l' autoritat ecle-
siástica.

Gran número de capellans se reventavan de riure re-
creantse ab los primors de la literatura llepola. Y reyan
tan de gust que la broma se 's escapava ruidosamente
per totes las oberturas.

Pubilletas católicas: quan un jove de aquests vinga a
solicitar lo vostre dot, demaneu que s' renti las mans
y que s' perfumi.

La cera, l' incens y l' vapor de las monjetas, conver-
tidas en gas, produheixen una mescla que no hi nàs
que l' aguantí.

Un detall del certamen humorístico de la Juventut
católica.

Després de la lectura dels traballs en vers y en prosa,
sembla que tots los concurrents van ser obsequiats ab
una gran paperina de pèts de monja.

Se diu que la causa del dissentiment entre en Martos
y en Canalejas estriba en una senyora.

En aquest cas sera veritat que la qüestió pendent en-
tre 'ls dos personatjes es de aquelles que portan qua.

Si, senyors: qua... y hasta polissón.

S' ha desistit de donar un gran banquet de totes las
corporacions y cassinos de Barcelona al ciutadà bene-
merit.

L' Excm. Marqués de Olerdola ha significat que des-
prés de un any de xerimola, ja no n' hi cab més.

En vista d' lo qual s' agita ara l' idea de obrir una
suscripció popular per regalarli... ¿qué dirian?

L' uniforme? La corona?

No, senyors: per regalarli un lacayo.

Olerdola, com sab tothom, es un poble rural del Pana-
dés, partit judicial de Vilafranca.

Allà, en aquell terren poseheix D. Francisco de
Paula una propietat plantada de vinya.

¿Y saben com ne diuhen, en tota aquella comarca, de
la hisenda de D. Francisco? Ne diuhen *Lo Sepulcre*.

De manera que, a dreita fley, en lloch de Marqués de
Olerdola, haurien de nombrarlo marqués del *Sepulcre*.
Si li donan aquest titol, lo matan.

¿Saben al costat de las covas de Mallorca, carrer de
Fontanella, en lo qu' era avants plassa de Catalunya?
S' hi ha aixecat un edifici de batalla, ab permis ó sense
permis; un nou pantano que per res del món anirà a
terra.

Y molt menos quan en lo tal edifici, diuhen que hi té
que veure D. Manuel Girona.

¿Saben lo panorama de Waterlòo, aquell gran cubell,
que, segons deyan, terminada l' Exposició, havia de
derribarse?

Donchs aquest istiu lo veurán transformat en teatro,
y no hi ha potencia humana ni divina que l' derribi,
perque, segons diuhen, en lo tal panorama, hi té que
veure D. Manuel Girona.

No s' pot donar un pas per l' antiga plassa de Ca-
talyunya, sense entrebancarse ab un embolich ó altre de
D. Manuel Girona.

Y a pesar de haver quedat reduhida a menos de una
quarta part, encara hi ha qui d' aquell siti 'n diu la
Plassa de Catalunya.

Siguem franche: retiremne tres provincias de una ve-
gada, y de la Plassa de Catalunya, diguemne simplement:
—Plassa de Girona.

Los liberals bergadans han impedit ab la seva actitud
enèrgica y decidida que 'ls carlins reunits a Berga po-
guessin realisar una provocació de las sevas.

¿A la carlista monserga
voléu ferla tornà al niu?

Donchs a las mans ho teniu:

¡berga, berga y sempre berga!

Lo dia d' any nou sigueren molts los militars que
passaren a visitar al general Cassola, com volent dir:
—Aquí som nosaltres, per tot lo que convingui.

Escolliu: ¿y la disciplina?

¿La disciplina? Ja fa temps qu' es a la cassola.

Uns versos antichs; pero que resultan sempre nous:

«En tiempo de las barbaras naciones
colgaban de las cruces los ladrones;
y ahora en pleno siglo de las luces,
en pechos de ladrón se cuelgan cruces.»

Una noticia, que no l' ha donada cap periódich.

Efecte, sens dupte, d' estar massa replé, a D. Fran-
cisco de Paula, fa pochos dias va sortirli sanch del nas.
A casa seva va haverhi un gran trastorn, perque la
sanch que li sortia no era vermella... era blava.

Lo metje va sossegariels, dihentlo:—No s' alarmin;
que a tots los nobles los passa lo mateix.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Sa gas ta.
2. ANAGRAMA.—Repu'sa-Pulsera.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Batalla de Pescateras.
4. TERS DE SILABAS.—BAL DI RI
DI SAP TE
RI TE TA

5. GEROGLIFICH.—Com més humil, més gran.

Han endevinat totes las solucions los ciutadans Maca-
ronni, Pere Piula y Anton del timbal; n' han endevinadas
4 Ex-estudiast murri y Maginet Petit; 3 Pep Martra; 2 Un
d' Esparaguera y P. A. N. y 1 no més un bolero y Pere
Sasquittlla.

Amigo que s' hi farà!
son perances de la vida;

quan un ja 's pica 'l meu a'
s' envia la dida... a dida.

ENDEVINALLAS

XARADA.

Un mocador de dos-lras
en Dos, (tot de un bergantí),
va portà á D. Serafi,
qu' es home de molts diners;
mes 1d' eix regalo creus tú
que content ne va quedá?
—No, puig en ell hi trobá
una grossa tersa-hu.

RAMON ROMANISQUIS.

ANAGRAMA.

Una polka tot tocava
quan tenia una total,
que creguim, Sr. Pasqual
á tot lo món agradava.

TRENCA-CLOSCAS.

Sr. D. RAMON VICO TEU.

TUSET, DEU,

GRACIA.

Formar ab aquestas lletas lo titol de dos aplaudidas
pessas catalanas.

PAQUILLO DE LA GANYOTA.
ROMBO.

Primera ratlla vertical y horizontal: consonant.—Segona:

conjunt de flors.—Tercera: nom d' home.—Quarta: pobla-
ció catalana.—Quinta: color.—Sexta: part del dia.—Sép-
tima: consonant.

GEROGLIFICH.

A
M E D I T E R R A N I
G
A N A N
C I A D
K i l o
K
1 + 1

Jo y Tu.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Antonet (a) Petit, Carolina, J. Font, E. M. Pistola, Pau
Susto, Nicomedes, D. F. de P. Patillas y Pep Martra: Lo que 'ns en-
vian no fa per casa.

Ciudadans: Un estudiant murri, O. Pera Bufo, Bruno Duran, Bernal
Xinxola, Tonio Dedin, R. Castella, Lluís Salvador, Tau, J. T. An-
guita, Católich y J. Staransa: Insertarem alguna cosa de lo que 'ns
envian.

Ciudadá Maginet Petit: No recordém á qué 's refereix. Los versos
de aquesta semana son fluixets y de lo demás aprofitarem lo pro-
blema.—Noy Ros: Es molt fluix —N. B. S.: (Veureu!) Aplaudem la
idea que 's proposa; pero LA CAMPANA no pot publicar documents
tan llargs y de un interes tan restringit.—S. S. H.: L' article es
regular; pero hi falta gracia, malicia, en fi, tochs humoristichs:
aixó es lo que 'ns sembla y li dihem ab tota franquesa.—J. Torrens
Botart: Los versos son fluixets y no tenen novetat.—J. Ayne Rabeli:
idem idem, a més de algunas incorreccions.—J. Tiana: L' qüestió
fa poch favor als democratas y no 's deu sacrificar als amichs per
un xiste.—E. Sala: No recordém haverlo rebut.—E. V.: Lo sonet «A
Concha» millor que l'altre, qu' es molt incorrecte.—Pallarinas:
Los versos van bé.—Fellip: La poesia te poca novetat y 'l final es
una mica massa descarat.—S. del Palau: Ha fet tart porque po-
guem publicar los versos.—M. B. J.: Lo sonet resulta faltat de in-
tenció.—R. Roura: Es fluix y poch graciosa.—A. R. (Sardañola):
Lo que 'ns diu te tan poca sustancia, que no trobem manera de
parlarne.—R. Rocavert: L' article es trasnolxat.—Antonet del Cor-
ral: De la primera remesa aprofitarem dos acudits y una xarada:
en la segona no hi ha res aprofitable, y sobre allo que 'ns diu, no 's
fiqui cévas al cap, que no hi ha porque ficar-se las.

¡ CUITIN! ¡ CUITIN! ¡ CUITIN!
QUE NO HI SERÁN A TEMPS.

ANUNCIS

HA SORTIT A LLUM

L' ALMANACH

DE

La Campana de Gracia

escrit pels primers

LITERATS CATALANS

AB DIBUIXOS, CARICATURAS Y CROMOS

dels dibuixants

(CAPS D'ALA)

Moliné, Mestres, Pellicer, Llovera,

Enrich Serra, Foix, Miró

y Gomez Soler

PREU 2 RALS

ESTÁ AGOTANTSE LA EDICIO

Se ven en tots los kioscos, librerias y corresponsals de
aquest semanari y es casa Lopez, Rambla del Mitj, 20, Bar-
celona.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.